

Motive serioase pentru expulzare

7 noiembrie 2004

Gili Cârstea

La câțiva ani după sesiunea din 1888, grupul celor trei care doreau „să dea poporului o șansă” de a asculta solia neprihănită a lui Hristos, în ciuda opoziției celor cu răspundere din Battle Creek, a fost împrăștiat peste mări și țări. Waggoner a fost trimis în Anglia, iar sora White tocmai în Australia. Ei spuneau că pentru binele lucrării, deși sora White spunea că în acel plan nu a fost mâna lui Dumnezeu. Mai este cazul să ne întrebăm a cui mână a fost? Lucrarea lor a fost astfel stopată „în inima lucrării,” iar frații au răsuflat ușurați. Nu este ușor să trăiești cu un sol al Domnului pe cap. Mai ales după ce ai făcut prostia să-L tratezi pe Hristos în sesiune tot așa cum L-au tratat iudeii acum două mii de ani.

Curajoasa Ellen nu era prea familiară cu diplomația instituțională. Dragostea și respectul pe care le avea pentru bărbații din conducerea bisericii nu o împiedicau să vorbească deschis despre situația de criză prin care trecea biserica. La început, ea a apelat la conștiința lor, personal, sperând că vor înțelege monstruoza pe care au făcut-o la Minneapolis. Dar a fost în zadar. Ei erau fermi și categorici că au procedat corect. Astfel, ea a fost obligată să recurgă la ultima soluție disponibilă, aducând cazul în fața bisericii. Articolele ei sunt insistente, coerente, pasionate, alarmate și, în unele cazuri, chiar disperate. Poziția ei pune într-o lumină cu totul nefavorabilă oficiul Conferinței Generale, ostracizat, în opinia lor, de dragul a doi redactori modești de pe coasta de vest. Iar expresiile ei nu erau deloc moderate. De la „orbi conducători de orbi” la „spectatori” animați de „spiritul de gloată,” se părea că ea a epuizat tot spectrul limbajului civilizat, ajungând să-i roage să se dea la o parte din drumul poporului lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaștem că este greu de trăit cu răsuflarea unui profet al Domnului în ceafă. Ne face să avem oarecare compasiune pentru Ahab și Izabela. Dar ce puteau să facă? Excluderea ei ar fi însemnat sinucidere denominațională. Diplomația a salvat situația. O vor ruga să meargă în Australia spre a organiza lucrarea misionară. Nici în zilele noastre Australia nu este prea aproape, dar în acele vremi se afla chiar la capătul lumii. Frații sperau să capete liniștea și pacea pentru multe zile. Doreau să modeleze lucrarea după inima lor, fără amestecul ei obositor că au refuzat lumina cerească. Așa au și făcut. Au reușit atât de bine încât și astăzi se neagă vehement că poporul acesta ar fi refuzat vreodată solia neprihănită a lui Hristos.

Înainte de a pleca în exil, sora White a reușit să publice în Review una dintre cele mai îngrijorătoare avertizări pentru frații ei din poziții de răspundere, care s-a dovedit a fi o profeție plină de semnificații pentru generația noastră. Cuvintele nu pot ascunde tremurul inimii ei în fața pericolelor teribile la care a fost expusă biserica la Minneapolis:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă. Lucrarea care ar fi putut fi făcută, va rămânea nefăcută de cei ce au lepădat adevărul, datorită necredinței lor. Vă chem pe voi, cei care vă opuneți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați lumina trimisă din cer să strălucească asupra lor în raze clare și puternice. Dumnezeu vă consideră pe voi, cărora v-a fost trimisă această lumină, răspunzători pentru felul cum o folosiți. Cei care nu doresc să o primească vor fi făcuți răspunzători, căci adevărul a fost adus aproape de ei, dar ei au disprețuit privilegiile și oportunitățile. Poporului lui Dumnezeu i-au fost trimise solii cu acreditare divină; slava, maiestatea neprihănirii lui Hristos, pline de bunătate și adevăr, au fost prezentate; plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos a fost expusă printre noi cu frumusețe și dragoste, ca să încante pe toți cei ale căror inimi nu au fost închise de prejudecăți. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întorcându-se de la păcat la neprihănire. Am văzut credința reînviată în inimile celor apăsați. Vom fi ca leproșii vindecați, care au mers pe drumul lor, și doar unul s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Ar fi mai bine să prezentăm bunătatea Sa, să dăm slavă lui Dumnezeu cu inima, cu pana, cu vocea” (RH 27 mai 1890).

Noi trăim zilele când lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu este numită lumină falsă, exact de cei care nu au dorit să „înainteze în slava ei crescândă.” Cuvintele de mai sus sunt tulburătoare astăzi, la peste o sută de ani. Vă imaginați impactul lor asupra fraților de atunci, care știau fiecare ce rol au jucat în episodul acela halucinant. Expulzarea ei a fost ultimul pas în respingerea luminii din cer. Cerul a fost obligat din nou să spună cu mare durere: „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace.”
